

отъ Св. Писаніе, като потретилъ стихъ-тъ Иоан. 3; 16 : “Защото Богъ толкозь възлюби свѣтъ-тъ, щото даде Сына Своего единороднаго, за да не погыне всякой който вѣрува въ Него, но да има животъ вѣченъ.” Трижь на редъ той възкликнѣлъ бърже по Латинскы : “Отче, на Твои-тѣ рѣцѣ прѣдавамъ духъ-тъ си ; защото Ты си мя искупилъ, о Господи Боже на истинѣ-тѣ.” Отъ онѣзи минутѣ той ся умълчалъ, склопилъ очи-тѣ си, и не отговарялъ нищо, освѣнь еднѣжь, когато, като го растрыли силно, и го попытали, “Благоговѣйный отче, поддържашь ли още Христа, и ученіе-то което си проповѣдвалъ ?” той проговорилъ ясно, “Да.” Той лежалъ така, додѣто прѣдалъ духъ рано сутринь-тѣ на 18-й Февруарій, 1546.

Тѣло-то было обвито съ бѣлѣж плащеницѣ, и положено въ свинцовъ ковчегъ. Стотины людіе, высокы и нискы, ся стекли да видятъ бездыханно-то тѣло. Електоръ Иванъ Фридрихъ настоялъ да ся прѣнесктъ Лутеровы-тѣ останкы въ Виттембергъ. Слѣдъ тържественнѣ погребалнѣ службѣ въ Айзлебенъ, рѣководенѣ отъ прочутый-тъ Халлскы проповѣдникъ Густъ Іонѣ, едно погребално шествіе отъ сѣтующы потеглило на 20-й с. м. Отпрѣдъ тѣздили петдесетъ конника, прѣдвож-